

David, de LlunÀtic, extrau una [citació](#) molt interessant d'un llibre de Tobias Wolff, «La vella escola», sobre els sentiments i la forma amb què s'expressen:

Estic pensant en el dolor d'aquil·les, va dir. Aquell famós, terrible dolor. Deixeu que us digui una cosa, nois. Un dolor així només pot ser expressat amb la forma. Potser només existeix en la forma. La forma ho és tot. Sense la forma no tenim res més que el crit que deixem anar quan ens clavem un cop al dit gros del peu... sincer, potser, si és que això té cap valor, però sense profunditat ni durabilitat. Sense ressonància. Podria ser un greuge, però no podria ser dolor, i els greuges tenen el lloc que els pertoca a les reclamacions, no pas a la poesia.

Més que forma, jo diria *ritme*. En la vida, que és al capdavant el que ens interessa, poques coses n'hi han sense ritme. Hi ha formes perfectes sense ritme, d'una fredor tan estructurada com enluernadora, però sense això que se'n diu *ànima*, sense batec. Sense eco. Tot està escrit i tot viscut (o no..., però val, això no importa tant)... i, el que és pitjor, de vegades no massa a favor nostre. Fins i tot la fugida a l'Àfrica o el suïcidi als 20 anys han passat de moda. No dic ritme solament com si jo fora bateria d'un grup de rock, que també, sinó ritme com a veu forjada i pròpia. En les escoles de *Velles Arts* s'ensenya forma, moltíssima forma, i n'hi ha gent despallada que funciona com a model anatòmic en la mirada dels alumnes. Però no s'ensenya ritme. Pense, de fet, que això no s'ensenya. Si no fora perquè hi ha més excepcions que regles, diria que la poesia sense ritme no és poesia. Tal com jo ho veig, en els versos escrits en la nostra llengua n'hi ha molt, de ritme, o que n'hi ha prou, però actualment sembla que, de poesia, n'hi ha més [amb molta marxa](#), que és una altra cosa.